

HENK 14

Columns uit
2014

© henk jalving

Haaksbergen, januari 2016

henkjalving@home.nl

www.henkjalving.nl

<https://jalvinius.wordpress.com/>

Henk 14

Inhoud

<u>Column</u>	<u>Blz.</u>
Beeldvorming	3
De God van Nederland	4
Kerkganger	5
Little by little	6
Moeders	7
Onderbuikgevoelens	8
Oranjeflauwte	9
Showlaat	10
Slepen	11
Tevredenheidsonderzoek	12
Vingertje	13
What's in the name	14
Zondagsrust	15
Zwarte Piet bestaat niet	16

Beeldvorming

Onlangs las ik met stijgende verbazing dat de bierconsumptie bij onze sympathieke oosterburen alweer is gedaald. Uit nader onderzoek bleek bovendien dat het smakkend verorberen van de overbekende, vette "Bratwurst" in gelijke mate is afgenomen.

Verbijsterend!!! Is dan niets meer wat het leek. Waar blijft mijn gestigmatiseerd wereldbeeld van het prototype van de Duitse, oer-Germaanse man: blond, rondbuikig, rode neus en een geblokte kop. Het liefst zie ik hem in "Lederhose", bewapend "mitt eine Pulle". Type Helmut Kohl in Beierse outfit.

Maar die gelukzalige tijd dat het buitenland nog perfect beantwoordde aan mijn wereldbeeld lijkt voorbij. De Italiaanse man zie ik nog altijd het liefst als supermacho, trots, casanova en vooral mateloos onbetrouwbaar en corrupt. Berlusconi is het klassieke prototype dat niet te evenaren valt. Pelle, Italiaanse spits in Rotterdamse dienst is hierbij vergeleken niet meer dan een moederskindje, een veel te ideale schoonzoon. Maar het beeld wankelt, het imago stort in.

Inmiddels zien Amerikanen ons al lang niet meer als klompdansers rond een oer-Hollandse molen. Het is overigens de vraag of de Amerikaan in de straat van het bestaan van onze West-Duitse provincie afweet. Laat je echter de naam van onze hoofdstad vallen, dan weet elke Yankee dit Sodom en Gomorra feilloos voor je uit te tekenen. Hoerenloperij, drugsverslaving, moord en doodslag door de polderpenose zijn de clichébeelden die Amerikaanse nieuwszenders graag brengen. En zij bepalen het beeld dat de doorsnee Amerikaan van ons heeft. Om dat beeld te bevestigen huurde een tv-ploeg zelfs acteurs in die het Amerikaanse publiek de verwachte stereotypen voorschotelde.

Voor onze fietstocht door West Bohemen had ik een stevig mensbeeld van de inwoners van dit gebied: stugge, stoere Tsjechen. Voor mijn gemoedsrust was het dan ook prettig dat de Tsjechische medemens in hoge mate aan dit zorgvuldig opgebouwde imago beantwoordde. De stoïcijnse ober gedroeg zich als een lompe staatsambtenaar. Het bord met glazige piepers en meer paneer dan schnitzel werd min of meer op tafel gedumpt. Van communicatie van enige betekenis was geen sprake. Geen "Is alles naar wens?", "Heeft het gesmaakt?". Zelf de overbodig gegeven fooi werd woordeloos opgestreken.

De verstoorde, nauwelijks dienstdoende, staatsburger achter het loket op het station aan wie ik vroeg op welk spoor de internationale trein zou vertrekken, verjoeg mij als een lastige vlieg naar een volgend venster met de vlijmende woorden "ne Němčina, ne Angličtina". Het wantrouwen en de achterdocht, opgebouwd tijdens vele jaren Stalinistische, communistische overheersing was nog van zijn uitgestreken gelaat te lezen.

Dit stereotype beeld werd echter plezierig verstoord door de spaarzame nazaten van "Sudeten Deutscher" die de massale verdrijving na WO II hadden genegeerd. Zij bleven wonen in het land van Jan Palach en behielden hun Duitse openheid en welbespraaktheid. En ook door de allervriendelijkste benadering door veelal jonge mensen die je "open minded" te woord stonden.

Tsjechië is hard op weg een echt EU-land te worden. Nu de Euro nog.

De God van Nederland.

“De God van Nederland, hoe vaak kom je hem tegen?”

Ik regelmatig. Tijdens het hardlopen, in de auto, in de sportschool, achter of voor de laptop, lekker lui op de bank. Welke God ik bedoel? De God van Thé Lau, frontman van The Scene.

“Met zijn honden op het strand, druipend van de regen”. ”Het is die ongelikte beer; zie je hoe hij naar je kijkt?”

Thé Lau kreeg onlangs te horen dat hij nog maar 6 à 9 maanden te gaan heeft in dit leven. In RTL Late Night vertelde hij Humberto Tan dat het voelde als een bijl in de nek. Hij waande zich tijdens de behandelingen samen met andere patiënten een soldaat, klaar voor de strijd. Een strijd die hij ten slotte verloor, toen de kanker bleek te zijn ingedaald in zijn longen. Boos is hij ervan geworden, kreeg een scherpere kijk op de bulshit om zich heen. Maar depressief naar het einde gaat hij niet.

“Een zuiver hart kent geen sentiment”.

Keelkanker. Nog drieconcerten. Pinkpop, Paradiso en Ancienne Belgique. Dan zit het erop.

“Deze is voor iedereen die passie heeft en die voor passie gaat”.

“Doe het rigoureuus en onverwacht, doe het rigoureuus en ondoordacht”.

Al op de eerste CD met The Scene in 1980 viel het rauwe, hese, maar ook tedere stemgeluid van Thé op. Het klonk ook toen al alsof hij keelkanker had. Zijn gebroken stem maakt hem soms onverstaanbaar. Zeker tijdens concerten was zijn zingen soms een binnensmonds mompelen, dan weer een schurend schreeuwen. Zingen leek bijna een kwekking.

“Ik hoor mijn eigen woorden vallen, maar niemand wordt geraakt”.

Zijn teksten werden gekenmerkt door een geheel eigen, klare, maar ook poëtische taal. De inhoud was soms romantisch dan weer maatschappijkritisch. Statements die als rake klappen hard aankwamen.

“Er is geen macht ter wereld die niet vroeg of laat opzij trapt”.

The Lau schreef zijn laatste werkstuk nog tijdens de behandeling van zijn kanker. Zelf noemde hij het zijn ultieme masterpiece. Het stuk duurt maar liefst veertig minuten. Kernteksten zijn misschien wel frasesals : “De dood maakt jacht op mij, maar mijn dromen zijn verboden voor de dood”.

Over enige tijd is Thé Lau niet meer van de wereld, maar blijft de wereld wel van iedereen. Zijn alsmaar krakende stem zal dan niet meer live te horen zijn.

“Ik kijk naar het werk van God, naar de gaten die het slaat; de zon verlicht de lege plek die jij nu achterlaat”.

Kerkganger

Of ik kerkganger ben? Wis en waarachtig! Behoorlijk zelfs. Met grote regelmaat bezoek ik onze Godshuizen. Ik schat toch dat ik gemiddeld per jaar op zo'n vijftig bezoeken kom. Dat lijkt bijna een frequentie van één per week. Een mooi gemiddelde. En dat kunnen veel vrome en roomsche dienaren van de Heiland niet zeggen. Alleen kerkgangers in de Bijbelgordel (Tholen, Achterberg, Genemuiden, Staphorst) kunnen waarschijnlijk bogen op een hogere percentage.

Nee, veel meer dan een kroegtijger ben ik een kerkganger. Of het nu in het eigen Calvinistische noorden is of het Paapse zuiden van ons land, het maakt me niet uit. Ik betreed de sobere, kille ruimte van het kerkje in Oostum. Ik stap over de drempel van de majestueuze St Jan in Den Bosch. Bezoek de verrassende Lambertusbasiliek in Hengelo. En ga in overpeinzing in de Heilige Antonius in Groesbeek.

Ook in het buitenland laat ik mij graag verleiden tot een bezoek aan kapel, dom of kathedraal. El Triunfo in Cusco, de Monserrate in Bogota, de Sagrada Familia in Barcelona, de Duomo in Florence, de St Pieter in Rome.

Ook gebedshuizen in boeddhistische en hindoestaanse landen mijd ik niet. De tempels in Thailand en Bali; ik bracht er uren door. Alleen synagogen mijd ik. Dan moet ik namelijk een hoofddeksel (keppeltje) dragen en dat misstaat mij. Het hoofd gehuld in een stemmig zwarte bivakmuts zou mij kunnen overhalen; maar of ik ver zou komen na het betreden van zo'n Joods bedehuis, betwijfel ik.

Waar deze innerlijke drang, die bijna grenzeloze obsessie vandaan komt? Is het een diep religieus verlangen? Een onbeschrijflijke behoefte aan overpeinzing, meditatie, verinnerlijking? Een zoektocht naar mezelf, of wellicht het hogere? Een verlangen naar rust en stilte in deze hectische wereld? Of een speurtocht naar het goddelijke, het mystieke?

Nee, niets van dat alles.

Mijn atheïstische levensfilosofie blijft recht overeind, wankelt niet, lijkt rotsvast. Natuurlijk zijn het ook de historie, de architectuur, het fotogenieke, de kunsten, die me aantrekken.

Maar bovenal is de kerk een toevluchtsoord, een veilige haven.

Een koel onderkomen op dagen dat de buitentemperatuur met gemak boven de 30 graden uitstijgt en elke stadsbezoeker smacht naar enige verkoeling. Op dagen dat de hitte in de stad je de adem beneemt, je als een verstotene de schaduwzijde van de straat doet opzoeken. Op dagen dat je uit het licht wilt.

Dan, ja dan, is er geen betere plek dan de koele kerk.

Little by Little

Veertig jaar geleden ruilde ik het Drentse platteland in voor Haaksbergen, voorportaal van de Achterhoek. Na de Drentse invasie van textielarbeiders in de vooroorlogse jaren was het tijd voor een andere bijdrage van bewoners van “het Aole Laand” aan dit door velen toen nog gezien als een wingewest. En dus kwamen we: Naarding, Verbeek, Boesjes, Schadenberg en ook ondergetekende. “Als ontwikkelingswerkers”, zeiden we. En we bleven, mede omdat Haaksbergen aanvoelde als een warm bed. Een dorp met karakter, een dorp met een historische uitstraling. Vooral in het centrum.

Midden jaren 70 werd de markt nog omzoomd door karaktervolle oude panden, zoals het statige Hotel Centraal, het oude Gemeentehuis, het Notarishoes, de roomsch-katholieke pastorie, Herenhuis Jordaan. Op de splitsing voor het oude gemeentehuis stond nog zo’n prachtige oude ANWB-handwijzer, tegenover Centraal stopten de TET-bussen en de markt werd omzoomd door lommerrijk lindegroen. Vanuit de bovenetage van de oude bibliotheek had je een prachtig overzicht over dit besloten en gezellige marktplein voor de robuuste Pancratius.

Beetje bij beetje (little by little) is dit verdwenen. Karakteristieke panden moesten het veld ruimen voor moderne, architectonisch gestileerde gebouwen. De beslotenheid van het marktplein werd opgeofferd voor een open, kale ruimte. Hier en daar vielen zelfs gaten in de markt, die tot op heden niet zijn opgevuld. Mede door leegstand dreigt het marktplein te verworpen tot een klinkerwoestijn. Politiek Haaksbergen worstelt al tijden met dit probleem en ziet geen aanvaardbare oplossing.

Misschien moet de Drentse clan opnieuw een steentje aan de ontwikkeling bijdragen door hun Hunebeddenbeheergroep zover te krijgen dat zij een dolmen (bijv. die van Borger) afstaan voor plaatsing in het gat in de markt. De Keiensleppers slepen wel mee. Doen ze graag. Als we tegelijkertijd de Buurserbeek weer grillig als de Drentse AA laten meanderen door de Klaashuisweg, de oude Oostenstraat, de Markt, de Molenstraat richting ’t Meuken kan de Buurserpot “Waterspreeuw” ladingen toeristen afzetten in het centrum, zodat winkels en terrassen vollopen en het centrum als weleer een bedrijvig en gezellig middelpunt van ons dorp wordt. De aanleg van een natuurlijk haventje bij Salon Albert mag geen probleem zijn, evenals een nabootsing van de Balloër kuil waarin recreatief oude gebruiken kunnen worden nagespeeld en primitief kan worden gepicknickt. Een toeristische attractie van jewelste, lijkt me.

Mocht ook dit ambitieuze plan politiek niet haalbaar zijn, dan ben ik bang dat we zijn overgeleverd aan “Lidl by Lidl”.

Moeders

Vaak als ik waak tussen sluimer en slaap in het ochtendkrieken van een nieuwe dag blijven mijn gedachten ongewild haken aan het leed, dat veel moeders op deze aarde treft. Misschien komt het doordat mijn eigen moeder onlangs het leven liet, maar de beelden van rouwende en lijdende moeders om het verlies van hun kind verschijnen in het schemerduister steeds vaker als schimmige beelden op het netvlies van mijn sluimeroog.

In Nigeria zie ik wanhoop in donkere ogen van moeders die onzeker zijn over het lot van hun door Boko Haram ontvoerde dochters. Slavernij? Verkrachting? Marteldood? De onzekerheid knaagt aan het hart en is in sommige gevallen zelfs dodelijk

In het Sinjargebergte treurt een Yezidi-mama om haar dode peuter. Radeloos klemt ze het levenloze lijfje tegen haar eigen lichaam in de valse hoop het tot leven te kunnen wekken. Opgejaagd door geloofsfanaten van het IS-leger is het kind omgekomen door honger en dorst.

Een Palestijnse moeder in de Gazastrook heft haar armen gespreid in grote wanhoop ten hemel. Haar schrille kriesen gaat mij door merg en been. Aan haar voeten het ontzielde lichaampje van haar zesjarige dochter. Het gezichtje bedekt met grijs-gele stof, het lijfje in een verwrongen pose. De veilig gewaande schuilplaats in de VN-school in de wijk Rafah mocht niet baten. Een Israëliisch precisie granaat trof doel.

Op vliegbasis Eindhoven probeert een Nederlandse moeder met een tissue haar intense verdriet te vergeefs te camoufleren. Tv-beelden veroorzaken een oorverdovende stilte in het gehele land. Jonge mensen op weg naar geluk neer gekatapulteerd boven Oekraïne door barbaarse Hunnen. Rauwe beelden van de ramplek tonen hoe de toekomst van zonen en dochters meedogenloos aan flarden is geschoten.

Mijn moeder overleed op 21 juli op 91-jarige leeftijd. “Het is goed zo”, zei ze dankbaar op haar sterfbed. Wij, haar vijf kinderen, overleefden haar. En zo zou het moeten zijn: in Maleisië, Palestina, Irak, Nigeria, ...

Op dit vroege uur verzamelt zich mijn pijn in het traanvocht dat langzaam opwelt in een ooghoek.

Moeders.

Onderbuikgevoelens

De laatste tijd heb steeds vaker last van onderbuikgevoelens. Nee, maakt u zich geen zorgen: met mijn dikke, dunne en endeldarm is niks mis. Althans niet dat ik weet. Ook andere vitale delen in die regio lijken een Apk-keuring nog redelijk goed te kunnen doorstaan.

Het zijn vooral rommelende , oprispende gemoedsaandoeningen die mij parten spelen. Het borrelt en het bruist: latente onlustgevoelens raken verhit. En willen naar de oppervlakte. Een eruptie nadert.

Wat zou ik ook graag eens mijn primaire emoties en driften de vrije teugel geven. Zoals die voetbalfanaat achter me in de Grolsch Veste. Met zekere regelmaat vergast hij iedereen op het veld op zijn vulkanische uitbarstingen. De grofste scheldpartijen rollen van de tribune als voortdonderende lava. “Lapzwans en “Huichelaar” zijn daarbij nog de vriendelijkste varianten.

Bij het aanschouwen van uitzendingen van VI krijg ik zelf de onbedaarlijke neiging Johan Derksen aan zijn grijs berookte snor uit het Full HD-scherf de huiskamer in te sleuren. Mijn antipathie stijgt op vanuit de krochten van mijn onderbuik richting strottenhoofd en bonst met alle macht tegen de stembanden om zo toegang te krijgen tot de vrije wereld. De stem van de Vrije Geest vertolkend. Johan Derksen, zegt die stem, zou ik graag zien verpieteren in het desolate Oost-Groningen. Zijn oude dag eenzaam slijtend in een door aardshokken geteisterde arbeiderswoning in de buurt van stadion “De Lange Leegte”.

Ook zou ik giftig willen afgeven op alle graaiers die zichzelf na de zoveelste wanprestatie schaamteloos hoge bonussen toe-eigenen. Bij de gedachte alleen al aan deze profiteurs baant het gal zich met anti-peristaltische beweringen een weg opwaarts en dreigt met een kracht van 5.9 op de Schaal van Richter spuwend naar buiten te spuiten.

Over mijn tong buitelen de scherpste verwensingen om als eerste in de buitenlucht het woord te verkondigen dat ik eigenlijk vind dat alle politici met een Mozartkapsel en een pukkel op de lip het vaderland moeten verlaten. Strik erom, postzegel geplakt en op weg naar Sukabumi.

Net als een goede vriend zou ik na zes flesjes bier willen razen dat alle Turken die op Wilders hebben gestemd terug moeten tot over de Bosporus

Maar juist als deze brallende bewoordingen ”mijn bek dreigen open te breken”, houd ik mij in.

En dan wordt het stil in mij. Zo stil in mij. Zeg ik niets meer. Of alleen iets heel beschaafds.

Oranjeflauwte.

Van een ware Oranjekoorts is in de aanloop naar het WK in dit aardse kikkerland nog weinig te merken. Bibberen doen we midden mei nog van de kou, niet van opwindning. In de favella's van favoriet Brazilië echter spelen de schoffies in de krottenwijken alsof ze Neymar of Oscar zijn, terwijl twee straten verderop de doodseskaders “moord en doodslag” spelen. Ware hartstocht op de vierkante kilometer.

Hoe anders is het dit jaar in Neerlands meest Oranjegeile straat. De Irenestraat in Goirle staat van vorige edities bekend om de ware oranjegekte die er weken heerste. Na het succes van 2012 zorgen irritaties, geldproblemen en achterdocht echter voor een totale Oranjestilte. Ook elders in het Gaalse land is van enige opwindning nauwelijks sprake.

Terwijl op de Copacabana de reetveter het testosteron van de macho's naar voor onmogelijke gehouden niveaus erecteert, heerst in de volkswijken in Nederland de passie van de wollen onderbroek. Het jeukt wel, maar we krabben (nog) niet.

Het Oranje van Van Gaal mist de passie om een hartstochtelijke relatie mee aan te gaan. In de selectie geen robuuste, meedogenloze stopper als Jaap Stam. In zijn glorie dagen deden Britse en Italiaanse spitsen geen oog dicht in de nacht voor de ultieme confrontatie met Kampense Jaap. “Tough guys” liep het “dun deur de bokse” en stoere Napolitano's riepen nog voor de aftrap wanhopig om hun “Mamma”.

Geen type Lazeroms (De Tank) op het middenveld om de nummer 10 van de tegenpartij te slopen voordat de man kans had gezien de eerste ingespeelde bal te controleren. Nog tijdens de eerste tien minuten zette een overijverige EHBO-er al een rolstoel en een gipsemmer klaar bij het zien van deze destructieve machine.

Geen stylist als Gerrie Mühren die elke opponent met een tegendraadse Volendamse misleiding het schip in liet gaan. Via bakboord en stuurboord overstag.

Voorin geen type Dennis Bergkamp die als een waar slangenmens met onnavolgbare bewegingen door de vijandelijke linie laveert. Bonkige voorstoppers schopten zichzelf een zware enkelblessure in een klungelige poging met een welgemikte trap de aalgladde aanvaller in het gras te laten bijten.

Nee, Oranjekoorts heerst hier nog lang niet.

Showlaat

Hebt u ook een tv-programma waarvan u helemaal idolaat bent? Nee, ik wel. SHOWLAAT. Ik kan niet zonder. Geen dag. Fantastisch hoe aan het eind van een lange tv-avond alle ellende van tout bekend Nederland langs komt. Ik kick erop. Raak zelfs betrokken. Ben verslaafd. Als ik het door omstandigheden moet missen, kan ik DE slaap niet vatten. Lig te woelen en te draaien. Me afvragend wat ik gemist heb. Welke roddel, welk overspel, welke scheiding, welke nieuwe relatie is subject van het zeer intelligente presentatieteam geweest. Uiteindelijk zit er niets anders op dan het verformfaaide bed te verlaten en " Uitzending gemist" te bekijken. Daarna is mijn gemoedsrust teruggekeerd, heb ik mijn evenwicht hervonden en begin ik tegen tweeën aan een vredige slaap. Gerustgesteld dat mij niets van het BN-volkje is ontgaan.

Mijn tv-avond begint overigens al heel hoopgevend om kwart voor zeven met de onnavolgbare Albert Verlinde. Ik zit werkelijk op het puntje van mijn stoel als hij in RTL BOULEVARD alle sores van de showbizz laat passeren, behalve zijn eigen "Onnogate". Samen met de onvermijdelijke Winston Gerstanowitz laat onze roddelkoning het wel wee van de vaderlandse en internationale beaumonde de revue passeren. Onmiskerbare, onvergelykbare, onschatbare juweeltjes van hoogstaande journalistiek. Ik hang aan zijn lippen, neem de telefoon niet meer op, laat de deurbel eindeloos overgaan. Binnen een half uur bereikt deze riooljournalistiek haar hoogtepunt en lig ik amechtig in mijn fauteuil, bijna in comateuze toestand. Gelukkig redt het journaal mijn broos geworden ziel en kan ik even tot rust komen bij de optocht van ellende, die gelukkig vaak ver van mijn bed plaatsvindt.

De beelden van de verwoestingen in de wereld maken even later plaats voor een veel enerverender inkijk in het tijdelijk sobere bestaan van Geer en Goor, twee absolute toppers van de Nederlandse tv-bühne. Ik schuif mijn stoel wat dichterbij, zet het volume op 15 en werp een veelbetekenende blik naar huisgenoten die hadden gehoopt te kunnen schakelen naar een ander kanaal. Maar voor mij geen voetbal, geen natuurdocumentaire of Nederlands drama. Ik ben verknocht aan homohumor op excellent hoog niveau. Een sneer van Geer en ik lig plat. Wat chloor van Goor en ik ben om.

Maar tegen elfen begint het serieuze werk: het meest intrigerende programma op de vaderlandse buis. Want waar elders weet ik binnen zo'n kort tijdsbestek alles over de meest prominente leden van onze samenleving: Wesley en Yolanne, Rafaël en Sylvie en Sabia, Ruud en Estelle en Badr, Tatjana, Connie, Carice en Kees, ...

Melkmeisje Maasland praat me bij, geholpen door het "nichtenrapalje" Koos van Plateringen, Leco van Zadelhoff, Kees Tol, addergebroed Evert Santegoets en showbizbitch Brard, Brard en nog eens Brard.

Voldaan en gevoed leg ik mij een klein uurtje later ter ruste. En droom weg in mijn eigen showwereld. Showlaat, ach laat maar.

Slepen.

In het diepe binnenland van Drenthe ligt mijn geboortedorp, verscholen tussen hoge essen en staatsbossen. Nog niet geroerd door grootstedelijke invloeden van “wereldsteden” als Emmen, Coevorden en Hoogeveen kende het tienerleven daar in de beginjaren '60 van de vorige eeuw nog een rustig bestaan. Slechts een enkele keer per jaar nam de opwinding bij ons, de dorpsjongens van 15, 16 jaar, buitendorpse proporties aan.

Met name in ouwejaarsnacht ging het verstilde jongenshart sneller kloppen. Direct na het uitwisselen van de nieuwjaarswensen, het nuttigen van nog een spaarzame oliebol en het wegsterven van de laatste donder van de carbidmelkbus togen wij gezamenlijk naar de lokale melkfabriek. Daar wachtten wij met ongebruikelijk geduld op onze kompanen van gereformeerde huize. Ons dorp telde in die tijd zo'n 700 zielen: 400 “openbaren” (hervormden); de rest had zich opgedeeld in drie gereformeerde geloofsgemeenschapjes. Waar een klein dorp al niet “groot” in kan zijn. Wij noemde die anderen “afgescheidenen” of “cocksen” en normaal stonden we elkaar naar het leven. Niet zelden leidde dit tot heuse, handgemene, straatgevechten of bekogelden we elkaar met stenen, appels, ijsballen en ander grof geschut.

Slechts twee keer per jaar was er in een status quo sprake van enige broederschap. De ene keer was met Pasen als we gezamenlijk door het dorp trokken en op een platte kar, voortgetrokken door de sterkste boerenkinkels, takkenbossen en oud papier verzamelden voor het paasvuur. De andere keer was in de nieuwjaarsochtend. In de vrieskou stonden we dan solidair te wachten tot onze broeders voor één nacht zich na de laatste kerkdienst huiswaarts spoedden, zich omkleedden en zich bij ons voegden voor het jaarlijkse ritueel dat wij “Slepen” noemden.

Volgens onze, zeer plaatselijke en ongeschreven wetten was het de plaatselijke dorpsjeugd toegestaan alles wat niet sterk verankerd op het erf stond weg te slepen en bijeen te brengen bij de lokale melkfabriek. En daarom struinden wij in een ware strooptocht en niet verdeeld door geloof en ongeloof door het nachtelijke dorpje op zoek naar alles wat los stond. Achter de meeste boerenvensters brandde nog licht. En soms werden we op onze “missie” gestoord door een boze, domme boer die met stok en Duitse herder zijn territorium en eigendom halsstarrig probeerde te verdedigen. Uiteindelijk zegevierde onze jonge boerenslimheid en reden we met zijn open strontkar in triomf over de met kinderkopjes geplaveide steegjes naar de verzamelplek, al klotsend een spoor van mestvlaaien achterlatend. In de vroege ochtend zou de eerste fanatieke kerkganger moeite hebben al slalomend zijn gebedshuis te bereiken.

Maar ons dorp kende ook veel sluwe, gewiekste agrariërs. Zij stonden ons op te wachten en troonden ons mee naar binnen, naar de warmte van de houtkachel en het aanlokkelijke vooruitzicht van een “echte jonge” (jenever). Voldaan en al enigszins beneveld verlieten we een half uur later zijn erf, alles achterlaten wat niet vast stond. En dat patroon herhaalde zich.

Tegen het ochtendgloren lag de omgeving van de melkfabriek bezaaid met allerhande spullen: tuigrekken, melkbussen, fietsen, boerenkarren, brievenbussen, bezems, mestvorken en wat dies al meer zij. Wij, de voor één nacht verenigde dorpsjeugd, trokken redelijk onvast ter been huiswaarts. De “openbaren” sliepen een gat in het nieuwe jaar; de “cocksen” waren juist op tijd voor de eerste preek van hun zwart geijaste voorganger.

Tevredenheidsonderzoek.

Koud terug van een rondreisje over de Cycladen waar ik op zoek was naar schimmen van Griekse muzen, ontdek ik bij thuiskomst tussen de 265 ongelezen mailtjes een berichtje van meneer Arke. Of ik mijn tevredenheid met hem wil delen. Dat kan via een heus digitaal onderzoekje dat slechts enkele minuten van mijn kostbare tijd gaat vergen.

Nou had ik meneer Arke een ruime week daarvoor nog aan de lijn, maar dat was hij klaarblijkelijk vergeten. Ik was namelijk heel, heel erg ontevreden over het onderkomen op Paros. De naam “Hotel” mocht het schamele bedoeninkje niet dragen. Drie sterren zou het waard zijn, maar aan één ster ben ik amper toegekomen. De receptie was een rokerig hol, waar een studente uit Athene vermoeid kijkend zware shag rolde en aan een formica bureautje vertoefde dat bedolven lag onder rommelige dossiers en veelkleurige ordners. In de hoek achter een gordijntje was een veldbed, haar slaapstede voor een half jaar, nog juist zichtbaar. Het schamele ontbijt was na het bezoek van de derde gast broodnodig aan restauratie toe. Alles wat restte waren kruimels. Brood was in geen velden of wegen te bekennen. Wel de zwerfkatten en een bloednerveus hondje die elkaar de tent uitvochten. De “ontbijtzaal” was overigens een tochtige kantine, afgeschermd met doorzichtige, plastic flappen van de lokale Griekse Gamma. Drie dagen koud water kon de plaatselijke agent van meneer Arke niet vermurwen ons in een nabijgelegen driesterren variant onder te brengen. Uit Holland zelf liet meneer Arke me telefonisch weten dat de “couleur locale” dit hotel zo bijzonder maakte, maar dat hij ons tegen een betaling van ruim honderd euro per nacht wel wilde transfereren. Ook de bar bood ’s avonds na een strand- of stadswandeling geen troost. Na negenen geen swingende cocktailshaker te bekennen. Meneer Arke mailt mij echter bij terugkeer professioneel vriendelijk of ik mijn onuitputtelijke dank over zijn reisorganisatie wereldkundig wil maken.

Kwaliteits- en tevredenheidsonderzoeken. Knettergek wordt de consument zo langzamerhand van al dat stalken.

Een crematorium in het betrekkelijk hoge noorden des lands maakte het onlangs wel erg bont in mijn ogen. Of ik tevreden was over de crematie? En of ik de overige vijftig vragen ook even wou beantwoorden? Hou op zeg! Midden in het rouwproces iemand confronteren met dit soort vragen, getuigt toch van heel veel lomphed? Bovendien weet ik niet hoe de daadwerkelijke crematie is verlopen. Ik was daar niet bij!

Ik moet het niet zo hoog opnemen, zegt u?

Wacht maar tot u binnenkort telefonisch of via mail, whatsapp, mesenger of facebook wordt benaderd.

Of het Edittoilet papier voldeed? Ook de dubbelzijdige variant?

Of uw vriend(in) ook zo enthousiast was over uw nieuw aambeienzalf?

Of u tevreden was over de elasticiteit van het vorige week bij DA gekochte Durex condoom?

Vingertje

Twee augustus is het weer zover. Dan namelijk paradeert opnieuw de “fine fleur” van de Hollandse homoscene door de grachten van Amsterdam. Honderdduizenden voyeurs staan op de kades hun exhibitionistische uitspattingen gade te slaan.

Ook in de Russische huiskamers is dit spektakel te “bewonderen”. Zij het op z’n Poetiaans. Dat wil zeggen: met redelijke vertraging, zodat enige censuur mogelijk is. Niet dat Moedertje Staat het volk de meest deerniswekkende beelden wil onthouden. In tegendeel. Hoe meer extravagantie er tijdens deze Canal Parade te zien is, des te beter. Het beeld moet zijn werk doen. En zo varen dekschuiten, platbodems en vletten voorbij aan “argeloze” Russische huisvaders en –moeders en hun “onbedorven” kroost. Boten gevuld met Lace Boys, Drag Queens en dito Kings, Transgenders, Travestieten, Bears en Chubby Bears, Leatherboys. Het moet ook in de gedateerde Russische huiskamer ogen als een carnavaleske optocht.

In het oosten van ons eigen vaderland, waar gezond verstand veelal nog de overhand heeft, wordt deze bizarre optocht met een afstandelijk schouderophalen en met licht opgetrokken wenkbrauwen gade geslagen. Soms is een licht misprijzen om de mondhoek waarneembaar. “t Zal wel “ , “Möt dat non”

Op de Russische medeburger maken de indringende beelden echter een verpletterende indruk. In breedbeeld komen ze voorbij: YMCA-gays, slechts gekleed in leren tok; relnichten, alom in roze; hermafrodieten, swaffelend met een kunstpenis; likkebaardende Shemales. In de bedompte Russische huiskamer slaat Babushka haar handen ten hemel; haar kroost kijkt gebiologeerd naar het soms opflikkerende scherm. Vader Iwan zet met een klap de wodkaflles op het formicatafeltje en mompelt als hij twee onblote borsten dubbel ziet: “это не должно быть безумнее” (“Het moet niet gekker worden”).

Zo trekt de lange stoet voorbij als een circus op een drieluik van Jeroen Bosch. De Tuin der Lusten. De Rotterdamse Erasmus had zo een hoofdstuk aan zijn Lof der Zotheid kunnen toevoegen. Aan zotheid geen gebrek. In ons “vrije geluiden”- vaderland zijn gays vrije vogels. In het Rusland van Poetin zijn homo’s en lesbo’s echter vogelvrij. Homohaat, gaybashing en pot(t)enrammen is er aan de orde van de dag. Er is zelfs wetgeving die homopropaganda verbiedt. Misschien mede ingegeven door de decadente beelden uit het Amsterdamse Sodom en Gomorra.

Het is dus goed dat wij met ons vermanende, Hollandse vingertje blijven wijzen.

Vooraf ook naar onszelf.

What's in the name.

Namen passen soms wonderwel bij karakters, persoonlijkheden of beroepen. Wat bijvoorbeeld te denken van oer-Hollandse namen als Koeman, De Boer of Wouters. Karaktervolle namen die passen bij de stoere voetballers van weleer, maar ook bij de strenge oefenmeesters die soms giftig hun gal kunnen spuwen bij een wanprestatie van hun team. Het dondert en het bliksemt in de kleedkamers als er weer eens niet naar behoren gepresteerd wordt.

Veldrijder en wereldkampioen Van der Poel (sr. en nu ook jr.) kon zich geen betere naamgeving wensen als er weer eens een cyclocross door blubber en bagger winnend werd afgesloten. Voor de Italiaan Guido Bontempi (bijgenaamd De Buffel) waren het vaak goeie tijden als hij in een duizelingwekkende massasprint zijn voorwiel enkele luttele millimeters voor zijn tegenstrevers over de meet wist te drukken. Jeroen Blijlevens (Jerommeke) sloot vele malen blij gemoed een wielerskoers winnend af. Voormalig autocoureur Jos Verstappen deed zijn achternaam vele malen te veel eer aan door misstappen tijdens een race; hij was te vaak een frequent bezoeker van de grindbak.

Vaker echter passen namen in het geheel niet bij de personen die zij vertegenwoordigen. Wat te denken van Benno Baksteen, voormalig voorzitter van de Vereniging van Nederlandse Verkeersvliegers. Of van Frank Evenblij, oerchagrijnig lid van de Jakhalzen, de hoogst irritante en negatieve straatreporters van DWDD. Piet Kleine: zijn gestalte, maar ook zijn prestaties op de schaats waren van indrukwekkende grootheid en zeker niet klein.

En bij de naam Sauerbrei denkt u toch ook niet direct aan een bevallige Hollandse meid die op gracieuze wijze op haar sneeuwplank tussen de obstakels van de piste laveert. Eerder doet haar naam denken aan een Duitse Neo-nazi met een bedenkelijke familietraditie of aan een fanatieke “Linke”, lid van de Rote Armee Fraktion.

En ik wed, dat als de naam Lollobrigida over uw tong buitelt en de echo ervan tegen uw gehemelte kaatst, u moet denken aan die ene bevallige Italiaanse filmdiva met haar overbekende, begeerlijke en klassiek weelderige vormen. In uw geestesoog ziet u haar over de Romeins geplaveide wegen van een Italiaanse binnenstad op haar Vespa rondtoeren. En terwijl een zoele wind met de opwaaiende panden van haar bloemrijke jurk speelt, biedt zij u een appetijtelijke blik op haar welgestelde dijen.

Maar Francesca Lollobrigida is geen filmdiva, maar een stoere, hoogblonde(!) Italiaanse schaatsster, die het vrouwelijke Nederlandse marathonvolkje het snot voor de ogen rijdt en hun haar welgevormde achterste meermalen laat zien. Deze Italiaanse furie, nichtje van de beroemde Gina, is een spring in het veld die tijdens de race als een ware gifkikker het peloton kan terroriseren.

Let op haar in Sotsji.

Zondagsrust

Ons dorp stoot door in de Vaart der Volkeren. Onze kleine plattelandsgemeente kan zich sinds kort meten met metropolen als Parijs, Milaan, Londen en New York. De aanpassingen in de zondagse winkeltijdenverordening zal ons eens zo dorpse Hokseberge tot een bruisende provincieplaats maken met de allure van een wereldstad. Nu na de supermarkten, tuincentra, woonwinkels en bouwmarkten ook de slaggers, bakkers, groentezaken, vis- en zuivelwinkels van de gewichtige lokale politici naar believen tussen 08.00 en 22.00 uur op zondag open mogen zijn, zal het eens zo dode en doodstille dorp een metamorfose ondergaan.

Want kunnen we niet verwachten dat de vooruitstrevende en vooruitdenkende inwoners van onze woonstede nu massaal op de Dag des Heren gaan shoppen. De winkelstraten zullen volstromen met kooplustig publiek, parkeerplaatsen overvol raken, winkelkarretjes nauwelijks meer aan te slepen. De middenstand gaat goede zaken doen. Leegstand is weldra een verleden. De horeca profiteert. Geen terrasstoel onbezet. De penibele financiële situatie van de gemeente verdwijnt als sneeuw voor de zon, dankzij buitenissige parkeergelden en dito parkeerboetes. Parkeerwachten doen zeven dagen per week hun “stinkende best”.

De omzetten stijgen exorbitant. Van heinde en verre (Neede en omstreken) komt koopziek publiek toestromen. Middenstanders zien weer brood in hun nering. Bakker/scheidsrechter Bas Nijhuis zegt zijn lucratieve bijbaantje vaarwel.

De invalswegen kunnen de toestroom van het verkeer nauwelijks aan. Het gemotoriseerde verkeer op de Frankenhuisrotonde staat al voor 12.00 uur muurvast. Bij “Diepenmaat” wordt de gehele N 18 geblokkeerd door verkeer dat de afslag “Centrum” wil nemen. Op de aanvoerroute naar de Plus in de Veldmaat staan de SUV’s en de Mini’s bumper aan bumper. Sporters die naar “De Greune” willen, komen niet of te laat aan. Haaksbergen heeft een verkeersinfarct. Vanaf medio mei meldt de radio elk uur de files rond onze Twentse Ster.

De zondagopenstelling lijkt een zegen.

Of behoort deze rustdag toch toe aan kerk en kroeg?

Zwarte Piet bestaat niet!

Soortgenoten op ons aardse verblijf maken zich steeds vaker druk om zaken die niet bestaan. Neem nou die overstresste discussie over de Colors of Benetton van Zwarte Piet. Ieder kind dat de leeftijdsgrens van acht passeert, wordt bikkelhard geconfronteerd met de pijnlijke werkelijkheid dat Piet niet bestaat. Niet in zwart, niet in geel, bruin, blauw, roze of pimpelbaars. Als het niet oudere broertjes, zusjes, vriendjes of vriendinnetjes zijn die je pesterig uit een aangename droom helpen, dan zijn het wel de eigen ouders die hardhandig een einde maken aan je grenzeloze argeloosheid en naïviteit. De echte wereld wacht na je achtste en daar past geen verzonnen Bisschop van Myra of een roetzwarte knecht in.

Zo zullen er ook nog weinig negenjarigen zijn die daadwerkelijk geloof hechten aan het opgeblazen Kerstballenverhaal rond Rudolf. Geen weldenkende peuter verwacht dat de Kerstman inderdaad rond de 25e december uit de hemel afdaalt in een arrenslee voortgetrokken door een roedel rendieren aangevoerd door een exemplaar met een rode neus. Dat verhaal hebben we verzonnen om de allerkleinsten onder ons tot hun achtste, ook tot ons eigen genoeg, te kunnen besodemieteren.

En geen redelijk ontwikkelde gelovige - christen, jood of moslim - is toch echt overtuigd van het bestaan van de tweeënzeventig paradijselijke maagden. Volgens het islamitische Broodje Aap-verhaal zouden op elke martelaar die zich geeft voor “het goede doel” in Allah’s paradijs tweeënzeventig beeldschone, zwart geoogde, maagden wachten. Het aantal mohammedaanse volgelingen dat vrijwillig een zogenaamde martelaarsdood verkiest, IS de laatste jaren schrikbarend toegenomen. Een snelle berekening leert dat jaarlijks tienduizenden maagden klaar moeten staan om deze “helden” te verwelkomen. Een productie die zelfs Allah niet aankan.

Ongeloof! En toch breidt de infantiele Amsterdamse discussie rond onze niet bestaande Zwarte Piet zich als een ebolievlek over het land en de wereld uit, terwijl deze beperkt zou moeten blijven tot de Bijlmer en aanpalende “dorpu’s”. En hoewel ik de jaren des geloofs al eeuwen achter me gelaten heb, ga ik dit jaar op pakjesavond bij de gashaard zitten en zing ik demonstratief uit volle borst en met gespeelde overtuiging nog één keer: “Sinterklaasje kom maar binnen met je KNECHT!”